

De Jager

Aanslag (21 april 2005)

Vanaf haar locatie stelde de Tsjechische de mannen op de hoogte dat het doelwit, een Volvo XC40, in het zicht was. Hierbij gaf ze aan dat het betreffende voertuig naar verwachting over ongeveer anderhalve minuut op de Herengracht zou zijn. Dit gaf de broers de gelegenheid om zich te verplaatsen en het doelwit te onderscheppen voordat deze haar eindbestemming zou bereiken. Dankzij de door de opdrachtgever aangeleverde informatie was bekend in welke auto haar doel reed. Daarnaast wist ze dat deze vanochtend naar het centrum van de hoofdstad zou komen, naar de Herengracht om precies te zijn. De opdrachtgever had haar ook weten te vertellen waar het doel woonde.

Er was haar verzekerd dat de informatie betrouwbaar was. Het was niets voor haar om te vertrouwen op het woord van een ander. Liever had zij de tijd genomen om zelf een uitgebreide observatie uit te voeren rond het doel. Het was haar manier om alle risico's die kwamen kijken bij het uitvoeren van een klus zoveel mogelijk beheersbaar te houden. Helaas was hier dit keer geen gelegenheid voor, gelet op de haast van de opdrachtgever. Tweehonderdduizend Amerikaanse dollar had haar doen besluiten om een uitzondering te maken op haar gebruikelijke werkwijze. Waarom er zoveel haast geboden was bij de klus was haar niet bekend. Het bedrag was opvallend hoog voor zo'n relatief eenvoudige opdracht. De reden van de hoge beloning kende ze ook niet. Het maakte niet uit. Ze deed wat ze deed om geld te verdienen om haar inmiddels luxueuze leven te bekostigen. Daarin was ze zeer succesvol. Haar appartement in het centrum van Antwerpen was van alle gemakken voorzien.

Onbewust van het zwarte busje, zichtbaar in de achteruitkijkspiegel, reed Jacqueline Van der Graaf de Utrechtsestraat op. De chauffeur van het busje reed achter zijn doel aan. Langzaam verkleinde hij de afstand tussen de twee voertuigen. De man die naast de bestuurder zat hield de auto voor hen reed scherp in de gaten. Het voertuig reed een kleine honderd meter voor hen. Het was stil in het busje. De inzittende waren gefocust op hun taak. Achterin was het busje ingericht met drie banken. Zowel de voorste als de middelste bank werden bezet door een derde en vierde inzittende die alleen in actie zouden komen als dat noodzakelijk was.

‘Nog even en we zijn er, meiden. We draaien zo de Herengracht op. Hopelijk kunnen we een parkeerplek in de buurt vinden. Helpen jullie mee met zoeken?’

Jacqueline reed het water van de Keizersgracht over en maakte zich op om de Herengracht op te draaien.

Toen ze haar knipperlicht aandeed, zag ze opeens een man tevoorschijn komen vanachter een boom aan de linkerkant van de straat. De enige reden dat hij haar opviel was omdat het verder zo rustig was op straat. Om de een of andere reden bleef haar aandacht op de man gevestigd. Hij was in het zwart gekleed. Het viel op dat hij een jas aanhad. Gelet op de temperatuur was het ondanks de vroege ochtend zeker niet noodzakelijk om een jas aan te hebben. Zijn aandacht leek uit te gaan naar de auto die de Herengracht opdraaide en langzaam dichterbij kwam. Iets klopte niet, Jacqueline voelde het. Wat het was wist ze niet. Ondanks haar aarzeling reed ze door. Het was nog een paar honderd meter naar de woning van haar schoonmoeder. Terwijl ze de Utrechtsestraat verliet om de Herengracht op te draaien bleef een deel van haar aandacht op de man gericht.

Vanaf het Rembrandtplein kwam een tweede man aanlopen in een versnelde looppas in de richting van de Herengracht. Ook hij was geheel in het zwart gekleed. Hij keek toe hoe Jacqueline afsloeg. Hoewel hij nagenoeg recht op de auto afliep, merkte geen van de inzittenden hem op. Jacqueline bleef voor zich uitkijken. De man die een aantal tellen geleden vanachter een van de bomen op de Herengracht was verschenen, liep de straat op. Hij stond vijftig meter vóór de auto en leek geen enkele poging te doen om plaats te maken voor het naderende voertuig. Jacqueline drukte op de knop van de centrale deurvergrendeling. Ze werd steeds nerveuzer en was onzeker over wat ze moest doen. Ze keek in de achteruitkijkspiegel, maar merkte niet op dat haar auto van achteren steeds dichterbij werd. Fenna en haar moeder hadden een tel oogcontact toen ze de man, die midden op straat stond, tot op vijftien meter naderde.

Op datzelfde moment kreeg de man die het voertuig vanaf het Rembrandtplein naderde gezelschap van zijn broer. Beiden bleven staan op vijftig meter afstand van de auto en maakten zich klaar. Jacqueline en Fenna raakten in paniek toen de man die ze door de voorruit zagen zijn rechterhand in zijn jaszak stopte. De oudste dochter van het gezin wist onbewust direct waarnaar hij reikte. Haar ogen spreidden zich wijd open. In een reactie spande Fenna haar spieren aan. Ze had al een aantal keer het wapen van haar vader gezien, zowel het handvuurwapen als zijn automatische wapen, maar dit zou de eerste keer zijn dat er een op haar gericht zou worden. Ondanks de opkomende spanning merkte ze dat ze erin slaagde na te blijven denken. Voordat het pistool van de onbekende man tevoorschijn kwam wist Fenna haar moeder op een opvallend rustige toon te waarschuwen. Jacqueline trapte hard op de rem, zette de auto in z'n achteruit en gaf plankgas.

‘Mam, wat doe je?!’ klonk het vanaf de achterbank.

De klap tegen de achterbumper deed het bovenlichaam van zowel moeder als die van haar dochters naar voren schieten. Het voertuig kwam abrupt tot stilstand. Verschrikt keek Jacqueline in haar achteruitkijkspiegel zodra ze beseftte dat ze ergens tegenaan was gereden. De gehele spiegel werd in beslag genomen door het zwarte busje. Op nagenoeg hetzelfde moment begonnen de twee in het zwartgeklede broers die op de hoek van de Utrechtsestraat en de Herengracht stonden aan een korte sprint richting het doel. Tijdens het rennen haalden beiden een automatisch wapen tevoorschijn. De wapens hadden ze meegenomen toen ze eerder in de ochtend waren opgehaald bij een bezinepomp in Badhoevedorp. Uit haar ooghoek zag Laura de wapens van de aanrennende mannen.

‘Mam, wat gebeurt er?!’

Er klonk paniek in de stem van Laura.

Schuin achter de auto werden twee AK-47-aanvalswapens doorgeladen. Jacqueline draaide zich om en richtte haar aandacht op hetgeen haar jongste dochter door het raam zag. Haar ogen werden groot van schrik toen ze het gevaar zag. De man die zojuist enkele meters vóór de auto stond was inmiddels weggelopen. Ze had zijn vertrek niet opgemerkt.

‘Meiden, bukken! Nu!’

Alle drie schrokken van de schreeuw van hun moeder. In haar stem was direct de ernst van de situatie te horen. Zonder een enkele tegenreactie doken Fenna, Eva en Laura zo laag als mogelijk tegen de vloer van de auto. Jacqueline trapte het gaspedaal nogmaals tegen de grond. Ze slaagde erin het zwarte busje een aantal meter naar achteren te duwen, maar veel zin had het niet. Gehaast schakelde ze het voertuig in de eerste versnelling, in een poging verder de Herengracht op te vluchten.

Vijftien meter schuin achter het voertuig werden de trekkers van twee automatische wapens overgehaald. Het geluid vulde de tot voor kort akelig stille omgeving. De auto werd binnen enkele seconden doorzeefd met kogels. Gelijktijdig reed het busje achteruit, zodat deze weer recht op de Utrechtsestraat kwam te staan. De twee schutters schoten beiden hun magazijn leeg voordat ze hun wapens lieten zakken. Ze kwamen weer in beweging en liepen op de kapotgeschoten auto af. De schutters herlaadden allebei hun wapen voor het geval dat ze, tegen de verwachting in, de klus nog af moesten maken. Een aantal meter van de kapotgeschoten auto bleef een van de mannen staan. Het was aan hem om de omgeving in de gaten te houden. Zijn collega stapte verder op het voertuig af. De man hield zijn wapen in de aanslag, terwijl hij over de glasscherven

liep. Een snelle blik op de achterbank, gevolgd door een blik wat verder naar voren in de auto, leverde de conclusie op dat er geen beweging meer was in het voertuig. Voor de zekerheid liep hij om de auto heen.

Hij liet zijn wapen zakken, knikte in de richting van zijn collega en volgde hem in versnelde pas naar het busje dat inmiddels klaarstond op de Utrechtsestraat. Beiden haastten zich het voertuig in waar de inzittenden plaats hadden gemaakt voor de schutters. De chauffeur trok op en snelde met piepende banden weg van de plaats delict. Hij reed met hoge snelheid in de richting van het vlakbij gelegen Rembrandtplein. Ze lieten een zestigtal hulzen, een doorzeepte auto en hun slachtoffers achter. Bij het plein sloeg het busje rechtsaf de Amstelstraat op en verdween in noordoostelijke richting. De vluchtroute was de bestuurder op het hart gedrukt. Hij was niet degene die bedacht had hoe te rijden na de aanslag, dat was het werk van de Tsjechische geweest. Door middel van een tracer kon de vrouw de exacte locatie van het zwarte busje volgen. Vanaf de plek waar ze de aanslag had gecoördineerd, overzag ze de vlucht. Ze leidde het voertuig richting de IJ-tunnel. De route vervolgde zich naar de provinciale weg steeds verder naar het noorden richting Broek in Waterland. Pas ter hoogte van Scharwoude mocht de bestuurder de snelweg oprijden. Een kleine dertig kilometer van de Afsluitdijk af zou het zwarte busje verlaten en in brand gestoken worden. Tegen de tijd dat het voertuig tot stilstand kwam, bevond de vrouw uit Tsjechië zich op de A2 een aantal kilometer van Utrecht af.

Door het oorverdovende geluid van de kogelregen kwamen er al snel omstanders af op de locatie van de aanslag. Voorzichtig benaderden de eerste personen de auto. Op een aantal meter afstand bleven ze staan. Ze keken vol verbijstering naar de chaos die was veroorzaakt door de aanslag. De aanblik was weerzinwekkend. Om de auto heen lagen overal glasscherven. De plek waar de schutters hadden gestaan lag bezaaid met kogelhulzen. Te zien was dat de achterbumper helemaal ingedeukt was. Een twintigtal meter achter het voertuig van het gezin Van der Graaf waren de zwarte bandensporen te zien van het busje waarin de schutters waren gevlucht. Een van de omstanders zag door de kapotgeschoten ramen de slachtoffers liggen, zowel voor als achter in de auto. De tweede persoon die de auto tot op een paar meter was genaderd pakte zo snel als het lukte haar mobiele telefoon. Ondanks haar trillende handen slaagde ze erin om het noodnummer te bellen.

‘112, wie wilt u spreken: politie, brandweer of ambulance?’

‘Politie in Amsterdam.’

De meldster keek angstig om zich heen, terwijl ze direct doorverbonden werd. De man naast haar had haar de opdracht gegeven om het noodnummer te bellen. Hij moest het twee keer

herhalen voordat ze deed wat hij zei. Toen ze belde, merkte ze dat ze er zenuwachtig van werd. Ze wilde op geen enkele manier betrokken zijn bij een misdrijf, ook niet als getuige. Haar hele leven had ze nagenoeg elke vorm van risico vermeden en nu was ze bang om betrokken te worden bij zware criminaliteit.

‘U spreekt met de politie. Wat is het noodgeval?’

In een poging om tot rust te komen ademde de meldster een keer diep in voordat ze begon te praten. Nog steeds stond ze onrustig om zich heen te kijken. Ze was als de dood dat de verkeerde mensen zouden opmerken dat zij op de plaats van de aanslag was. Dat zij degene was die de politie erbij haalde.

‘Er zijn mensen neergeschoten. Jullie moeten snel komen! Ik weet niet of ze dood zijn, maar ze zitten onder het bloed. We hoorden veel schoten en iets later reed een auto weg.’

‘Waar heeft het incident plaatsgevonden?’

‘Op de Herengracht. Vlak bij het Rembrandtplein. Ze liggen in een auto. Er is overal glas en bloed. Ik denk dat ze dood zijn.’

Inmiddels was de meldster in tranen. Ze kon nauwelijks haar emoties beheersen. Uit schrik liet ze de telefoon bijna uit haar hand vallen. Ze wilde het liefst ophangen en wegrennen, maar ze wist dat dat geen optie was.

‘Er zijn eenheden naar u onderweg. Hoeveel slachtoffers ziet u?’

‘Ik weet het niet! Het zijn er meerdere, maar ik kan niet in de auto kijken.’